

Tereza Melišová

Svět podle Kuby

Že s dětmi končí život?
Ani nápad!

Na motivy blogu Dítě jménem Kuba

Svět podle Kuby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Melišová

Svět podle Kuby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

Svět podle Kuby

Svět podle Kuby

Tereza Melišová

 P R E S S

Svět podle Kuby

Tereza Melišová

Jazyková korektura: Eva Nakládalová

Sazba a obálka: Roman Horák

Odpovědný redaktor: Katarína Belejová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2147-4

ISBN e-knihy 978-80-264-2275-4 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 34 476.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

Obsah

<i>Předmluva</i>	7
<i>Krakonoš a lyžníci poprvé</i>	11
<i>Za delfíny</i>	25
<i>Začít s řevem, skončit s řevem</i>	30
<i>Maličký úchylek</i>	35
<i>Kuba bude vulkanolog</i>	39
<i>Jedeme do Kauflandu</i>	48
<i>Tučňák v lese</i>	55
<i>A pjóč?</i>	58
<i>Náš další Eurotrip</i>	60
<i>Kuba není úplně standardní dítě</i>	74
<i>Sicílie poprvé</i>	77
<i>Krása očima Kuby</i>	81
<i>Kuba školkou povinný</i>	83
<i>Vyměněné dítě</i>	87
<i>Vím, kdo vymyslel online obchody. Matky!</i>	91
<i>Milý Ježíšku</i>	94
<i>Veterina – nikdy nezklame</i>	100
<i>Krakonoš a lyžníci podruhé</i>	104
<i>Velkej fotbalista</i>	109
<i>Vše nejlepší k narozeninám, moje milovko</i>	112
<i>Lidské tělo</i>	120

<i>Chlapské záležitosti</i>	122
<i>Bonbony</i>	124
<i>Sicílie podruhé</i>	127
<i>A bude líp – wait for it!</i>	136
<i>Můj malý pomocník</i>	139

Předmluva

Milé dámy, ženy, dívky, ale i pánové, kteří jste se rozhodli přečíst druhý díl knížky Dítě jménem Kuba. Než začnete číst, chtěla bych vám říct pár věcí. Od vydání prvního dílu už uplynul nějaký čas, a když se na to dívám zpětně, vlastně vůbec nechápu, jak jsem ty začátky mohla přežít. Ale přežila jsem a vzpomínám na to s láskou a pokorou. A hlavně vám řeknu jednu věc – pokud vám bude někdo, stejně jako mně, tvrdit, že bude hůř, tak mu nevěřte!

Budí se vám dítě v noci? V klidu. Přestane a začne spát celou noc. Řve vám dítě v autě tak, že si myslíte, že vám z toho v hlavě něco přeskočí a vy zešílíte? Nebo že z toho řevu praskne něco v hlavě jemu? Přestane to. Prostě jsou děti, které mají auto rády, a děti, které ho nikdy nebudou moc milovat, ale to šilenství se zlepší, ne-li zcela přestane.

Už nebudete muset kupovat pleny, sunary a různá tělová mazátka. Víte, jak se uleví vaší peněžence?! Nebudete muset vyrábět zeleninové šlichty, které děláte s láskou, a vaše dítě je na vás s láskou prskne. Budete moci někam jet, aniž byste s sebou v tašce museli mít polovinu šatníku na převlékání. Budete moci vyrazit bez kočárku, aniž byste za rohem třískali hlavou do zdi, co jste to zase udělali za kravinu. V obchodě vám dítě přestane „krást“ ovoce, protože pochopí, že se to prostě nedělá. Už nebudete mít pocit, že si musíte pořídit na dítě vodítko, aby vám nezdrhalo na opačnou stranu, než vy nutně potřebujete jít.

Je naprosto úlevné, když můžete se svým dítětem mluvit a ono vám rozumí, ale co víc – když se mu zrovna chce, tak dokonce smysluplně odpoví. Když ho něco bolí, už se neozývá jen šílený a srdcervoucí pláč, ale dokáže vám specifikovat tu část těla, kde se bolest objevuje.

Všechno se zlepší. Sice budete mít stále pocit, že jdete z období do období – období separační úzkosti vystřídá období vzdoru, to plynule přejde do období „*mám šílený vztek a rozbiju si hlavu o podlahu*“, to přejde v období „*rostou mi stoličky a ty s tím něco honem rychle udělej nebo si vyřvu hlasivky*“ a následovat bude „*proč období*“, to je vůbec výživné. Každou chvíli bude mít vaše dítě nějaké období. Jenže tak už to mezi námi dvounožci zkrátka je. Je to naprosto normální, a když budete k životu přistupovat s láskou a pokud možno s humorem, zjistíte, že je to vlastně jedna velká super jízda.

U nás se toho od vydání prvního dílu hodně změnilo. Především u Kuby. Začal pořádně mluvit, naučil se říkat R, přestal rvát v autě, je z něj skoro samostatný kluk, stará se o Seibn, začal chodit do školky, na cestách je z něj super parťák, a i když jsme spolu pořád sami, užíváme si to naplno. A hlavně je s ním čím dál větší sranda. Já to tak alespoň vidím. A snad se i vy trochu pobavíte.

Pokud ale čekáte takovou legraci jako u prvního dílu, tak vás asi zklamou. Ale to si povíme, až se dočtete na konec.

Já jsem pořád stejná. Pořád dělám práci, kterou jsem dělala, stále nic nestíhám, pořád si myslím, že si ze sebe umím udělat srandu, a stále mám projekt Pomáhat s radostí. Mnozí ho určitě znáte a kdo nezná, tak třeba brzy pozná.

V rámci projektu se nám už podařilo pomoci stovkám dětí a já jsem nesmírně ráda za to, že se přidávají další a další z vás, kteří vidí, že pomáhat ostatním je důležité. A taky jsem šťastná, že se mnou pomáhá i Kuba a že mu to přijde normální. Že sám probere hračky a ty, se kterými si už nehraje, odvezeme třeba nemocným dětem do nemocnice.

Myslím si, že v dnešní době, kdy je „normální“ starat se jen o sebe, je právě tohle obzvláště důležité. Chci, aby viděl, že normální je naopak pomáhat ostatním a je normální nebýt ke svému okolí lhostejný.

Chtěla bych touto knížkou poděkovat několika lidem. Především Kubovi, který změnil můj život o 180 °, udělal ze mě lepšího člověka a každý den mi vykouzlí úsměv na tváři. Stejně tak i mojí mamce a bráchovi, kteří mi moc pomáhají a je s nimi velká sranda. Velké díky patří i druhé babičce a dědovi, se kterými si to Kuba užívá, když je „v Praze“. Ten z vás, kdo nás sleduje na facebooku, ví, že mi moc pomáhá i Kubův taťka, který svého syna moc miluje a se kterým si vzájemně nepodrýváme autoritu, máme stejné názory na výchovu a dokážeme se na všem domluvit. Máme totiž společný středobod vesmíru – toho nejlepšího kluka pod sluncem.

Sice jste si před chvílí mohli přečíst, jak se všechno změnilo a zlepšilo, ale ne děje se to lusknutím prstu. A jelikož jsem se rozhodla navázat s druhým dílem tam, kde jsem skončil první, sami uvidíte, že to zlepšení chvíli trvalo.

Hlavní postavy:

Kubé: malá neřízená střela

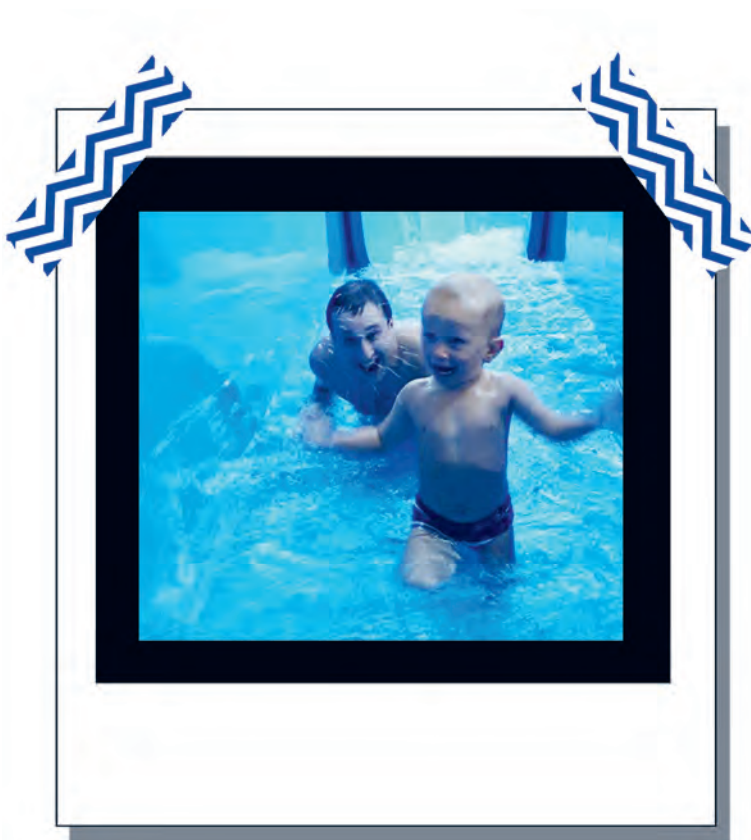
já: lehce šílená matka

Seibn: naše labradoří seniorka

Jakub: Kubův táta

mamka: to nebude tak těžké uhodnout – jinak babička Ája

brácha: Mates neboli strejda Áda

Krakonoš a lyžníci poprvé

V prosinci 2016 bylo Kubovi dva a čtvrt a já jsem se rozhodla, že bude skvělý nápad, když s ním sama pojedu na hory. Já mám vůbec samé dobré nápady. Zamluvila jsem nám tedy chatu a jak je mým oblíbeným zvykem, začala jsem vše chystat až v den odjezdu. Taky jsem ten den měla ještě hodně práce, kterou jsem musela dodělat, abychom vůbec mohli odjet. Kuba se doma zcela logicky extrémně nudil a jasně mi dával najevo svou nevoli, jako že ještě nejedeme, když už jsme dávno měli frčet v autě.

Bušila jsem do počítače, až se ze mě kouřilo, a Kuba zatím dělal z bytu kůlničku na dříví. Vytahal i věci, se kterými si normálně nehraje, pouštěl je po skluzavce, všechny hračky vyluzující zvuky uvedl do provozu... Měla jsem dvě možnosti: buď to bude doma vypadat jako po výbuchu a já budu moci rychle dodělat práci, nebo mi bude Kuba viset za krkem a skandovat: „*Jedéééém, jedéééém.*“

Jasně, že jsem zvolila tu první možnost, protože mi připadala mnohem méně sebedestruktivní. Jakmile jsem dodělala na počítači to nejnnutnější, začala jsem nás rychle balit. Naběhla jsem do koupelny, kde máme v komodě uložené oblečení a začala jak kouzelník z klobouku vyhazovat vše potřebné s sebou. Hlavou mi prolítlo, jak je super, že mi u toho Kuba tentokrát nechce asistovat. Myšlenky, abych na nic nezapomněla, mě tak zaneprázdnily, že mi ani nedošlo, jak je to podezřelé.

Narovnala jsem si oblečení do komínků a nesla je do kuchyně. „BOŽE!“ Úplně jsem hrůzou zkoprněla a málem ty věci upustila. Do hry vstoupilo kakao. Kuba si z obýváku přitáhl tatrovku, traktor a nákladák a s naprosto nevinným úsměvem mi oznámil: „*Maminko, můžeš pačovat. Kuba taky pačuje. Pačuje na poli.*“ Ano, podlaha se proměnila v kakaovníkovou plantáž. Kakao bylo v tatrovce, v nákladáku, všude. Uprostřed parkoval traktor a Kuba zakakaovaný od hlavy až k patě. Zkrátka, kakao se nám právě proměnilo v hlínu.

Já v hlavě: „*Fajn. Nevadí. Zachovej klid. Přeci ho nezabiješ. Víc dětí nemáš!*“

Já: „*Kubíčkůůůůů! Co to má znamenat?*“

Kubé: „*To je pole, maminko.*“

Já: „*Přeci si nemůžeš udělat pole uprostřed kuchyně...*“

Kubé: „*Pomiň, maminko. Kuba pačoval.*“

Já (pečlivě prodýchávám): „*Jasně, to chápu. Já taky pracuju. Ale nedělám u toho takový bordel.*“

Kubé (důrazněji): „*Ne bojdel. To je pole!*“

Jasně, musel mi to přece vysvětlit znovu, když jsem to nepochopila napoprvé. On nedělal bordel, on pracoval na poli. Inu – nevadí. Ale to už upaloval do koupelny, aby si umyl ruce. Ano, správně. Jsem nepoučitelná!

Pozametala jsem v kuchyni tu kakaovou spoušť a rozvířený jemný prášek se vznášel všude kolem. V koupelně podezřelý klid.

Já: „Kubi? Neděláš bordel i tam, že ne?“

Kubé: „Neboj, maminko. Kuba pačuje.“

A zase chyba. Co mě to napadlo nechat ho jít samotného do koupelny!? Všude byly hnědé mydliny. Na umyvadle, na vaně, na kachličkách, na Kubovi.

Já: „Co to proboha...“

Kubé: „Kuba ašpinil. Kuba umyl.“

Jasně. Namočil si ty kakaové ručičky a obtiskal je všude po vaně a po umyvadle. No, a abych se nezlobila, tak na to vylil mýdlo a začal uklízet.

Já v hlavě: „*Co jsem komu udělala??? Nevadí, nevadí. Hlavně zůstaň v klidu.*“

Já: „*Kubi, prosím tě, stůj a ani se nehni. Opláchnu to umyvadlo a pak umyju tebe.*“

Škody se mi podařilo zlikvidovat poměrně rychle a Kuba skutečně zůstal v koupelně. Rozhodla jsem se, že bude nejlepší, když bude balit se mnou, protože nechat ho někde samotného se ukázalo být ten den dost devastující.

Začala jsem tedy skládat připravené oblečení do tašky. Kuba ho vyndával a probíral, co pojede a co nepojede.

Já: „*Kubi, já ten svetr ale budu potřebovat. Jedeme na hory a tam bude zima.*“

Kubé: „*Ne. Kuba počebuje místo. Kuba musí ežmout kamajády.*“

A začal z obýváku nosit všechny plyšáky. Snažila jsem se sice protestovat, ale zcela zbytečně. Takže jsem rezignovala a přinesla další tašku. Konečně se nám podařilo společně dobalit. Narovnála jsem ke dveřím všechny tašky s oblečením, s plyšáky, s kosmetikou a drogérií a taky s jídlem, protože jsem byla přesvědčená, že budu na chatě vařit, a udělalo se mi trochu nevolno.

Já v hlavě: „*Proč toho s sebou vždycky tolik táhnu? Kdo to jako odnese dolů? Já jsem opravdu nepoučitelná!*“

Jelikož už bylo ale dost hodin a před námi ještě cesta k mamce se Seibí, rozhodla jsem, že přebalovat to rozhodně nebudu. Přihodila jsem k tomu pytel s odpadky, aby nám to doma nesmrdělo, a namasírovala si svaly.

Kromě donesení věcí k autu byl přede mnou ještě jeden úkol. Chytit Kubu, abych ho mohla obléknout. Nevím proč, ale poslední dobou má děsnou srandu z toho, že mi při oblékání utíká. Jak já jsem se těšila na léto, až bude běhat nahatej! Slitá potom jsem na něj nasoukala všechny vrstvy, otevřela dveře a vystrčila ho na chodbu. Pak jsem za ním vyslala Sei a začala vyrovná-

vat tašky, které zabarikádovaly celou chodbu. Rychle jsem vrstvila svršky i na sebe a Kuba mi zatím raboval v taškách.

Já: „*Kubo, co tam děláš?*“

Kubé: „*Kuba hlad. Štašnej hlad. Kuba če nudličky.*“

Vykouknu ze dveří a můj miláček drží balíček se špagetami a snaží se ho rozškubnout.

Já: „*Kubi, prosím tě, nech to být. To stejně teď nemůžeš jíst. To by se muselo nejdřív uvařit.*“

Chvíli se mě snažil přesvědčit, že se vrátíme domů a já budu vařit špagety, ale nakonec pochopil, že to nemá význam, a spokojil se s banánem.

Konečně jsem otočila klíčem. Kuba s mým křikem v patách, ať je opatrný, vyrazil po schodech dolů. Za ním se hnala Sei a jako poslední schvácená matka, obskládaná taškami včetně pytle s odpadky. Málem jsem se nevešla na schodiště. Než jsme došli dolů ze třetího patra, úplně mi zfialověly konečky prstů a možná mi i začaly odumírat.

Otevírám domovní dveře, pouštím Sei, procházím dveřmi a – šprajcla jsem se. Za mnou hudruje Kuba, že chce okamžitě ven na sních.

Kubé: „*Mamíííí, puštit Kubíka. Puštit Kubííííííkááááá.*“

Já: „*Kubi, já se snažím. Opravdu.*“

Pytel s odpadky žuchl na zem a Kuba se začal přes něj sápat ven. Zasekli jsme se do dveří oba a on zběsile řval „*šníííííh, šníííííh*“. V těchto okamžicích vždycky doufám, že nás nikdo nesleduje. Kuba vypadl ze dveří jako první a pochopitelně okamžitě vyrazil na úplně opačnou stranu, než jsem potřebovala. Vyvlíkla jsem se z popruhů tašek, abych se za ním rozběhla, jenže jsem si nevšimla, že mi jeden leží u kotníků. A jak už jsem v těle nabírala

rychlost, že po něm skočím, strhl mě ten omotaný popruh zpátky a já sebou flákla o dlažbu. Jedna noha zůstala ve vchodových dveřích, druhá zakotvila pomalu na opačné straně chodníku. Nikdy bych nevěřila, jaký umím udělat ukázkově krásný provaz.

Já v hlavě: „*No do pr... Já jsem se asi roztrhla.*“

Kuba se otočil a vidí, jak se maminka válí ve sněhu na chodníku. Šíleně se rozesmál. Skvělé! Kolem něj zrovna procházel mladý pár, který měl taky co dělat, aby se smíchy neskácel na chodník. Ještě mi mohli sousedi začít tleskat z oken a bylo by to dokonalé. Když mě ti mladí míjeli, zeptali se, zda jsem v pořádku. „*Jasně, naprosto v pohodě. Tohle já dělám běžně, víte?*“

Posbírala jsem se a kulhala pro Kubu. Jakmile zjistil, že se blížím jeho směrem, zavýsknul a začal zdrhat. Musela jsem se tedy chtě nechtě rozběhnout také. Úpěla jsem sice bolestí, ale běžela jsem jako laň. Chytila jsem ho a on v záchvatu smíchu začal hrát svou oblíbenou hru „*na gumáka*“. Rozchechtaný miničlověk se mi houpal na ruce, zatímco jsem ho táhla k domu, kde jsem rázně zavelela: „*STŮJ A ANI SE NEHNI, NEBO BUDE ZLE!*“ Stál a nehýbal se. Byla jsem na sebe pyšná, jakou mám autoritu.

Konečně jsem vytahala z vchodu všechny tašky, navěsila je na sebe, popadla pytel s odpadky a vyrazila k autu. Otočím se a Kuba stojí.

Já: „*Kubi, tak pojd! Co tam děláš?*“

Kubé: „*Maminka žíkala štůj, Kuba štojí. Nebude žle.*“

Já: „*No dobře, ale teď už se můžeš hýbat.*“

Kubé: „*Nebude žle?*“

Já: „*Ne, nebude zle, neboj.*“

Kuba se rozběhl. Opět na druhou stranu.

Já: „*JAKUBÉÉÉÉÉÉÉ!!!*“

Kubé: „*Žíkala nebude žle.*“

Já: „*Jo, ale musíš jít se mnou.*“

Kubé: „*Áchjooo, tááák joooo.*“

Seibn už našťavaně přešlapovala na chodníku s výrazem „*tak co jako bude, vy dva*“. Jen co jsem se u popelnic zbavila pytle, pokračovali jsme k autu. Shodila jsem tašky do kufru, naložila Kubu, naložila Sei a cítila se tak, že bych si mohla jít z fleku lehnout. A to jsme se dostali teprve sto metrů od domu. Konečně jsme mohli vyrazit k mamce a za chvíli jsme byli u ní. Zvoním a nic. Nikdo doma. Paráda, budeme muset všichni nahoru, to si štěstím poskočím. Začala jsem se přehrabovat v tašce, abych našla klíče. Pochopitelně mi zapadly až na dno.

Takže vyndat Sei, Kubu a plazili jsme se nahoru.

Kubé: „*Maminko, emži Kubíka. Kubík slabé nohy má.*“

Já: „*Jo, to určitě. Před chvílí jsi slabé nohy neměl, když jsi mi před barákem zdrhal.*“

Kubé: „*Pjávě. Utíkal, teď slabé nohy má.*“

Já: „*Hele, kamaráde... Jestli máš slabé nohy, tak počkej tady, ale já tě fakt neponesu.*“

Něco si brbnil pod fousy, ale stoupal společně s námi. Nesouhlasně okomentoval, že babička Ája a strejda Áda nejsou doma, ale nechal se namotivovat tím, že jedeme konečně na ty hory.

Řídím a zvoní telefon. Volá pán z chaty, co s námi je, že už jsme tam měli být. „*Já vím, já vím, trochu nestíhám, ale jsme na cestě.*“ Když jsme konečně dorazili do Jánských Lázní, jaksi jsme se najednou ztratili. Je to tak malé

město a já se tam dokážu ztratit, chápete to? To si pak vždycky říkám, s čím pomocí já vůbec zvládám zahraniční cesty. Volám tedy pánovi, aby nás navigoval, a on že stojí před chatou a že to nemůžeme minout. Neminuli jsme. Jen jsme dojeli, přímo před ním jsem se uprostřed silnice zahrabala. Jak? Fakt sama nevím, jak se mi to povedlo.

Vylezla jsem z auta, abych obhlédla škody, a asi se tvářila značně zoufale, protože se pán hned duchapřítomně nabídl, že mi s tím vyjede. Vůbec jsem neprotestovala. Vyjel, zaparkoval, já vyndala Kubu z auta, vytahala a nanosila tašky do chaty a pevně se rozhodla, že po dnešním heroickém výkonu se už rozhodně ke sporáku nepostavím a půjdeme se najíst do restaurace.

A jelikož jsme na horách, tak si to dáme stylově na saních. Vytáhla jsem sáňky z auta, naložila na ně Kubu a vyrazili jsme vstříc městu. Po chvíli začala cesta nehorázně stoupat. Podkluzovaly mi nohy: „*Nemůůůůžůůůůů, já už nemůůůůžu.*“ Otočila jsem se v domnění, jaký kus cesty jsme ušli. Chata byla stále na dohled. Co na dohled, kamenem bych tam dohodila. Ušli jsme ani ne sto metrů. Padlo rozhodnutí – vracíme se a jedeme autem, tohle prostě nedám.

Štreka to byla daleká! Asi tři sta metrů. Sice jsem si připadala trochu trapně, ale co? Říkat to nikomu nemusím, že?

Kuba tam řádil jako černá ruka. Skákal jako gumídci po hopsinkové šťávě. U vedlejšího stolu seděla také samotná maminka, odhadem s podobně starou holčičkou. Ano, seděla s holčičkou. Obě seděly. Ta holčička seděla u stolu! Koukala jsem na tu idylku a z mého zasnění mě vytrhl řev „*uáááááá, či da jedna letííím*“ a ten můj šílenec se kolem prohnal jako vítr.

Já v hlavě: „*Kde jsem udělala chybu? Co jsem udělala špatně? Jsem na něj moc měkká? Jo, asi jo, já vím. Ale já jsem prostě ten hodnej polda. Nebo to jsou*

geny? Jo, to jsou určitě geny. Ty prostě nic neošálí. Kdybych byla v jeho věku v restauraci já, tak se houpu na lustru.“

Snažila jsem se ho krotit, opravdu jo, ale nemělo to cenu. Leda bych vytáhla řetěz a přivázala ho k noze stolu. Omluvila jsem se servírce, ale ta říkala, že je to úplně v pohodě – vždyť je to dítě. Dítě? Já jsem si tedy dítě představovala jinak. Jak jsem byla naivní!

V restauraci jsme našťěstí zůstali sami. Maminka s holčičkou odešly, asi aby jí Kuba nezkazil morálku. Jakmile začali přicházet lidé, byli jsme my už téměř na odchodu, takže to ve výsledku vyšlo dobře.

Opět jsem páčila drahocenný benzín dlouhých 300 metrů do chaty. Záchod s koupelnou jsme měli na chodbě, a byť jsem zabalila snad úplně celou domácnost, na nočník jsem zapoměla.

Kubé: *„Kuba počebuje čůvat.“*

Já: *„Kubi, chvíličku počkej, jen si sundám punčochy a vezmu tepláky.“*

To už ale vystřelil z pokoje. Já v závěsu za ním, ale přerazila jsem se o punčochy, které jsem měla u kotníků. Rychle jsem se z nich vyvlékla a jen v kalhotkách vysprintovala z pokoje.

Stál bez kalhot ve dveřích chaty.

Kubé: *„Maminko, Kuba čůvá jako elkej chlap.“*

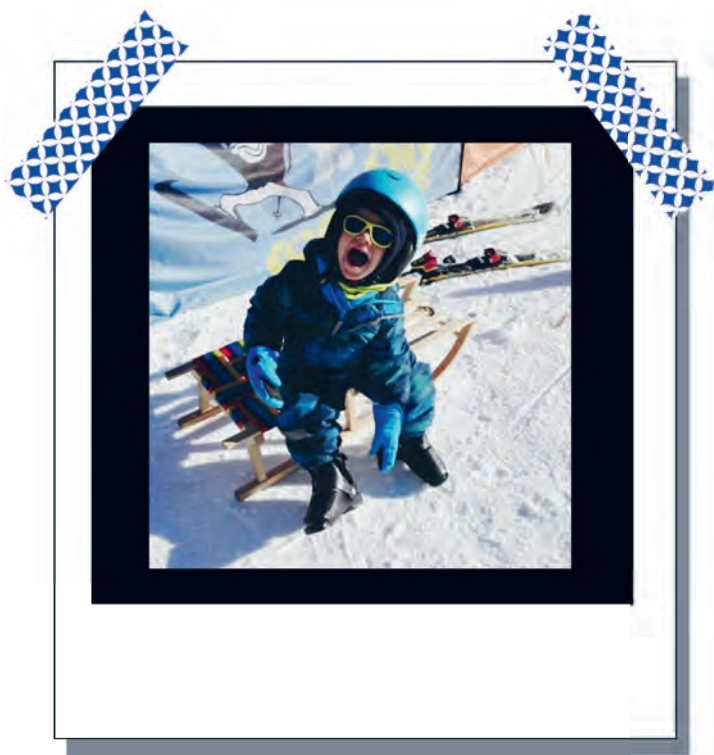
Já: *„Kubo, proboha, to přeci nemůžeš.“*

Kubé: *„Mami, dyž mušíš, mušíš.“*

Takže, já na chodbě v kalhotkách, Kuba polonahý ve dveřích chaty a ze schodů scházejí další hosté.

„Dobrý večer,“ přitrouble jsem se usmála a stahovala si jednou rukou tričko pod zadek a druhou táhla Kubu do chaty.

Na další den jsem měla naplánováno, že Kuba absolvuje lyžařskou školičku. Ano, JÁ jsem měla naplánováno. Kuba měl plány naprosto jiné. A rozhodně se neslučovaly s tím, že bude mít na nohou ty divné tvrdé boty a stát na prkýnkách, která si dělají, co chtějí. A vůbec. On tohle prostě dělat nebude. Svah, tedy lépe řečeno kopeček, sjel s instruktorkou jednou. Seděl při tom na gumovém zvířátku, a když měl jet podruhé, prohlásil, že už si to zkusil, nelíbí se mu to a jdeme na saně.

Bylo zřejmé, že pokud nechci, aby svým řevem vyplašil všechna zvířata v okolních lesích, nemá cenu protestovat. Vyrázili jsme tedy k lanovce.